

нощта са вдигнала голѣма буря и цѣлата флота нахождала въ крайно бѣдствие; смъртта за всѣ била несъмнѣнна. Негово величество, като видѣ страхъ на корабленниците си, рѣшилъ самъ да качи въ една ладия и да отиде да търси брѣгове. Той мислилъ съ туй да избави цѣлата флота. И шитѣ на кораба офицери, по причина на тазъ дѣло зостъ на императора, паднали предъ краката му, го молили да отмѣни туй гибелно намѣрение; тѣ молили на тѣхъ да заповѣда да изпълнятъ всѣ туй. Но монарха, за да даде добръ примѣръ въ устрашимостъ, ги не послушалъ; сѣдналъ съ нѣколко гребци въ ладията и отплавалъ. Кормчието било ржцѣтъ на негово величество, а гребците сѣ теглили; но при всичко туй, не слѣдъ много време тѣхъ послѣдните са уморили и потоплението станало неизбежно. Въ тазъ отчаяна минута, Петъръ станалъ на крака и съ голѣма бодростъ викалъ: „Отъ насъ са боите, царя си избавете! кто велій, яко Богъ, Богъ е съ насъ, другари, прибавете сила!“ Той думи възобновили мъжеството на всичките. И на нецъ, верѣдъ опасни вълни, сполучили да излѣзатъ на брѣга, дѣто наклали огънь и съ туй извѣстали на флотата, че монарха е избавенъ и че брѣговете близо. Императора, измокренъ и изстиналъ, са грѣзли на огъня заедно съ гребците; той попиталъ да има у нѣкого чаша водка и залѣкъ хлѣбъ. При това му сбитенъ и сухарни; превозходна вечеря: испилъ чаша сбитенъ, изѣлъ нѣколко сухарий и изгасналъ край огъня да спи; завивката му била потопено мокрото платно на ладията.
